

Sygn. akt II Ka 240/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 sierpnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Łaszczych

Sędziowie: SSO Jerzy Pałka

SSO Michał Pieńkowski (spr.)

Protokolant: Marlena Achińska

przy udziale Ewy Budzińskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Ostrołęce

po rozpoznaniu w dniu 21 sierpnia 2014 r.

sprawy:

A. G. (1) oskarżonego o czyny z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. i art. 178a § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce z dnia 25 marca 2014 roku

sygn. II K 1.438/13

orzeka:

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną,

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 400 (czteryście) złotych tytułem opłaty za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 240/14

UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa w Ostrołęce oskarżyła A. G. (1) o to, że :

I. w dniu 15 września 2013 roku w miejscowości P., gmina G., kierując samochodem marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym określone w art. 23 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U.2012.1137 j.t. z późn. zm.) w ten sposób, że w trakcie wykonywania manewru cofania z lewego pobocza, nie udzielił pierwszeństwa przejazdu kierującemu motocyklem marki Y. (...) o numerze rejestracyjnym (...) M. C. jadącemu od miejscowości P. w kierunku miejscowości P. a w szczególności nie sprawdził wykonywany manewr nie spowoduje zagrożenia bezpieczeństwa ruchu, w wyniku czego jadący motocyklem uderzył w lewą przednią stronę pojazdu marki F. (...), wypadł z drogi i zatrzymał się na przydrożnej łące, po czym kierujący samochodem F. (...) oddalił się z miejsca zdarzenia pozostawiając pojazd na drodze, na skutek czego kierujący motocyklem M. C. doznał obrażeń ciała w postaci: niestabilnego złamania kręgosłupa na pograniczu no - piersiowym z obustronnym zwichnięciem i zablokowaniem stawów międzykręgowych i zmiążdżeń trzonu pierwszego kręgu piersiowego, które spowodowało uszkodzenie rdzenia kręgowego i porażenie

kończyn dolnych, urazu barku lewego oraz ogólnych potłuczeń, przy czym z powodu odniesionych obrażeń kręgosłupa w odcinku dolnym szyjnym i górnym odcinku piersiowym doznał uszkodzenia rdzenia kręgowego, czego efektem jest porażenie kończyn dolnych, które spowodowały stan realnie zagrażający jego życiu i naraziły na długotrwałą chorobę lub inne ciężkie kalectwo w myśl art. 156 § 1 pkt 2 k.k.,

to jest o czyn z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k.,

II. miejscu i czasie jak w punkcie I znajdując się w stanie nietrzeźwości kierował m osobowym F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) po drodze publicznej będąc w stanie nietrzeźwości 1, 27 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Ostrołęce wyrokiem z dnia 25 marca 2014 roku w sprawie II K 1438/13:

I. oskarżonego A. G. (1) uznał za winnego dokonania czynu zarzuconego mu w punkcie I aktu oskarżenia ustalając, że zawartość alkoholu w organizmie wynosiła 1,27 mg/l w wydychanym powietrzu podczas badania w dniu 15 września 2013 roku o godzinie 12.45 to jest czynu wypełniającego dyspozycję art.177§2 k.k. w zw. z art.178§1 k.k. i za tak przypisany czyn na podstawie art. 177§2 k.k. w zw. z art. 178§1 k.k. skazał i wymierzył mu karę 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art.42§ 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na zawsze;

II. oskarżonego A. G. (1) za winnego dokonania czynu zarzuconego mu w punkcie II aktu oskarżenia i na podstawie art. 178a § 1 k.k. skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 (czterech) lat

III. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. i art. 910 § 2 k.k. orzeczone kary pozbawienia wolności i środek karny połączył i wymierzył A. G. (1) karę łączną 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz łączny zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na zawsze,

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonego okresy zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 15 września 2013 roku do dnia 17 września 2013 r. i od dnia 21 października 2013 roku,

V. na podstawie art. 63 § 2 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy od 15 września 2013 roku,

VI. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym 400 (czterysta) złotych tytułem opłaty.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego.

Na podstawie art. 425 § 2 i 3 k.p.k. i art. 444 k.p.k. obrońca oskarżonego zaskarżył w całości powyższy wyrok na korzyść oskarżonego A. G. (1).

Zaskarżonemu orzeczeniu obrońca zarzucił:

1) obrazę prawa materialnego - art. 177 § 1 k.k., art. 178 § 1 k.k. i art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.- poprzez błędną ich wykładnię, polegającą na wyrażeniu mylnego poglądu, iż oskarżony kierując pojazdem w stanie nietrzeźwości, a następnie powodując wypadek komunikacyjny popełnił dwa czyny, podczas gdy prawidłowa interpretacja tych przepisów w ustalonym przez Sąd stanie faktycznym prowadzi do wniosku o możliwości wyłącznego skazania A. G. (1) na podstawie art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k.

2) obrazę przepisów prawa karnego materialnego - art. 53 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 115 § 2 k.k., wyrażającą się w wymierzeniu przez Sąd I instancji kary przekraczającej swoją dolegliwością stopień winy oskarżonego oraz w pominięciu przez Sąd Rejonowy przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynów wszystkich enumeratywnie

wskazanych w art. 115 § 2 k.k. okoliczności, a ponadto w nieuwzględnieniu w sposób należyty następujących dyrektyw wymiaru kary: właściwości i warunków osobistych oskarżonego, sposobu życia oskarżonego przed popełnieniem przestępstwa i zachowania się po jego popełnieniu oraz w nieuzasadnieniu przez Sąd wymiaru orzeczenia kary 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn określony w pkt II wyroku (art. 178a § 1 k.k.) oraz wymierzonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat,

Ewentualnie, w przypadku gdyby wskazane wyżej zarzuty obraży prawa materialnego w ocenie Sądu II instancji okazały się niezasadne, podniósł zarzut:

3) rażącej niewspółmierności kary wyrażającej się w orzeczeniu za przestępstwo z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. kary 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. kary 6 miesięcy pozbawienia wolności i w konsekwencji wymierzeniu kary łącznej 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, w sytuacji w której to karą współmierną w okolicznościach niniejszej sprawy byłoby wymierzenie oskarżonemu, obok środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów, kary jednostkowej pozbawienia wolności za przestępstwo określone art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. 3 lat pozbawienia wolności, a za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, a w konsekwencji wymierzeniu łącznej kary 3 lat pozbawienia wolności,

Stawiając powyższe zarzuty, na podstawie art. 437 k.p.k. obrońca wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku przez przyjęcie, że oskarżony dopuścił się wyłącznie jednego czynu na podstawie art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. i wymierzania mu kary 3 lat pozbawienia wolności, a w zakresie pkt II wyroku z dnia 25 marca 2014 r. umorzenie postępowania;
2. ewentualnie, w przypadku podzielenia przez Sąd wyłącznie zarzutu obraży art. 53 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 115 § 2 k.k. bądź zarzutu rażącej niewspółmierności kary, zmianę wyroku poprzez orzeczenie kary jednostkowej pozbawienia wolności za przestępstwo określone art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. 3 lat pozbawienia wolności, a za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. kary 6 miesięcy pozbawienia wolności. W konsekwencji wymierzeniu łącznej kary 3 lat pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jest oczywiście bezzasadna i nie została przez Sąd Okręgowy uwzględniona.

Sąd I instancji w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny oraz kwalifikację prawną obu czynów zarzuczonych oskarżonemu. Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozostawia cienia wątpliwości, że oskarżony dopuścił się zarzuczonych mu czynów. Kontrola instancyjna nie wykazała aby Sąd I instancji dopuścił się uchybień w postaci naruszenia przepisów postępowania to jest art. 177 § 2 k.k., art. 178a § 1 k.k. i art. 178a § 1 k.k. Wina oskarżonego nie budzi wątpliwości. Sąd Rejonowy dokładnie przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie, a zgromadzone dowody poddał wnikliwej analizie i należytej ocenie zgodnej z wymogami art. 7 k.p.k. Sąd badał i uwzględniał okoliczności przemawiające zarówno na korzyść oskarżonego jak i na jego niekorzyść.

Zarzut obraży przepisów prawa materialnego – art. 177 § 1 k.k., art. 178 § 1 k.k. i art. 178a § 1 k.k. kierowany przez skarżącego nie zasługuje na uwzględnienie. Obrońca oskarżonego podnosi, iż Sąd Rejonowy skazał oskarżonego za popełnienie dwóch czynów tj. za spowodowanie wypadku komunikacyjnego na podstawie przepisu przewidującego zaostrezenie kary z uwagi na stan nietrzeźwości oraz drugi czyn za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości. Zdaniem skarżącego zachowania te stanowią jeden czyn, który powinien prowadzić do kumulatywnego zbiegu przepisów ustawy tj. art. 11 § 2 k.k. Obrońca ponadto wskazuje, że na skutek uznania przez Sąd I instancji, że oskarżony dopuścił się popełnienia dwóch czynów, nastąpiło dwukrotne skazanie oskarżonego za ten sam czyn.

Argumentacja obrońcy skazanego nie zasługuje na uwzględnienie. Oskarżony w dniu 13 września 2013 roku od godzin porannych spożywał alkohol. Będąc pod jego wpływem oskarżony udał się do sklepu w miejscowości P.. Następnie, będąc w sklepie spotkał świadka J. C. i zaproponował mu podwiezienie do domu. Gdy oskarżony podwiózł świadka

pod jego posesję i próbował wyjechać na drogę główną doszło do wypadku. Słusznie zatem Sąd Rejonowy uznał, że oskarżony dopuścił się popełnienia dwóch czynów to znaczy przestępstwa art. 178a§ 1 k.k.(oskarżony spożywał alkohol od około godz. 8 .00 rano, będąc pod jego wpływem pojechał samochodem do sklepu w miejscowości P. oraz przestępstwa z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. (oskarżony będąc pod wpływem alkoholu pojechał samochodem do miejsca zamieszkania świadka J. C. i wjeżdżając na drogę główną spowodował wypadek).

Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 19 lipca 2006 roku III KK 139/06wyraził stanowisko „zachowanie sprawcy, kierującego pojazdem w stanie nietrzeźwości lub po użyciu środka odurzającego, który w następstwie naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu powoduje wypadek komunikacyjny, stanowi dwa odrębne czynu zabronione –jeden określony w art. 178a § 1 lub 2 k.k., drugi zaś w art. 177 § 1 lub 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k.”. Sąd Najwyższy wskazuje ponadto w uzasadnieniu postanowienia, że do znamion przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. nie należy naruszenie innych niż obowiązki zachowania trzeźwości zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Oskarżony A. G. (1) będąc pod wpływem alkoholu nie udzielił pierwszeństwa przejazdu kierującemu motocyklem marki Y. (...) – M. C., co skutkowało wypadkiem. Oskarżony naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, zachowanie takie odpowiada więc znamionom przestępstwa z art. 177 § 2 k.k. Istotą występkę z art. 177 § 2 k.k. jest skutek w postaci śmierci innej osoby lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Pokrzywdzony M. C. doznał podczas wypadku poważnych obrażeń, skutkujących jego kalectwem. Takie zachowanie oskarżonego nie należy do znamion przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. ale wyczerpało znamiona innego czynu zabronionego tj. art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178§ 1 k.k.

Skarżący podnosi ponadto, że Sąd Odwoławczy winien zakwalifikować występki z art. 178a § 1 k.k., jako „najwyżej” współukarane przestępstwo uprzednie. Czyny współukarane uprzednie to zazwyczaj stadialne albo zjawiskowe formy czynu głównego lub też zachowania polegające na narażeniu dobra prawnego w stosunku do następującego po tym zachowania polegającego na naruszeniu tego dobra.

Za współukarane czyny uprzednie lub następcze rozumie się działania poprzedzające główny czyn przestępny lub następujące po nim, które oceniane z osobna mogłyby być uznane za odrębne przestępstwa, jednakże przy całościowej ocenie zdarzenia należy je uznać za skwitowane przez wymierzenie kary za przestępstwo główne. Decydujące znaczenie ma tu więc sytuacyjna. Czyny te powinny być współukarane, a zatem fakt ich popełnienia winien zostać uwzględniony przy orzekaniu kary za czyn główny. Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu A. G. (3) dwa czyny jedną łączną karę czterech lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności. Uznanie więc czynu z art. 178a § 1 k.k. jako uprzedni czyn współukarany jest niecelowe. Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu karę pozbawienia wolności, która mieści się w tzw. „średkowej” granicy ustawowego zagrożenia. Ponadto Sąd wymierzając oskarżonemu karę zastosował system absorpcji wymierzając karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn I oraz karę sześciu miesięcy pozbawienia wolności za czyn II. Wymierzając karę łączną pozbawienia wolności Sąd połączył wymierzone oskarżonemu kary za czyn I i II i wymierzył jedną łączną karę czterech lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności. Sąd szczegółowo uzasadnił swoją decyzję w kwestii wymiaru kary. Zarzut obrońcy, który twierdzi, że brak uzasadnienia wymiaru kary za II czyn – art. 178a § 1 k.k. tj. kary sześciu miesięcy pozbawienia wolności jest rażącym uchybieniem jest chybiony. W sytuacji wymienia kary łącznej i pełnej absorpcji dwóch kary, szczegółowe uzasadnienie wymiaru kary sześciu miesięcy pozbawienia wolności nie jest konieczne.

Zarzut obraży prawa materialnego tj. art. 53 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 115 § 2 k.k. również nie zasługuje na akceptację. Kara jaką wymierzył Sąd I instancji jest karą sprawiedliwą i nie przekracza stopnia winy oskarżonego. Przy wymiarze tych kar Sąd I instancji miał na uwadze całokształt okoliczności przedmiotowych i podmiotowych niniejszej sprawy, dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k.

Obrońca zdaje się zapominać, że konsekwencją zachowania oskarżonego jest kalectwo pokrzywdzonego M. C.. Pokrzywdzony przed wypadkiem był młodym zdrowym mężczyzną, a obecnie porusza się za pomocą wózka inwalidzkiego i jest skazany na pomoc osób trzecich. Z całą pewnością można uznać, że zachowanie oskarżonego cechowała znaczna społeczna szkodliwość. Sąd wymierzając oskarżonemu karę wziął pod uwagę fakt, że oskarżony wyraził skruchę oraz, że przeprosił pokrzywdzonego za to co się wydarzyło. Niemniej powyższe okoliczności nie mogą automatycznie skutkować łagodniejszym wymiarem kary. Samo przyznanie się oskarżonego w tak

jasnych okolicznościach popełnienia czynu zabronionego w żaden sposób nie wpłynęło na tok postępowania, a przeproszenie rodziny pokrzywdzonego w żaden sposób nie cofnęło skutków czynu oskarżonego i z pewnością nie wróci pokrzywdzonemu zdrowia. Ponadto oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu Sąd bierze pod uwagę sposób i okoliczności popełnienia czynu. Oskarżony mając świadomość, że spowodował kolizję drogową z udziałem motocyklisty oddalił się z miejsca zdarzenia i ukrył w pobliskich zaroślach. To nie on, a świadek J. C. sprawdził w jakim stanie jest pokrzywdzony i wezwał karetkę pogotowia. Twierdzenia, że oskarżony oddalając się z miejsca wypadku upewnił się, że pokrzywdzonemu udzielona zostanie pomoc są wręcz śmieszne. To na oskarżonym przede wszystkim spoczywał obowiązek udzielenia pomocy i pozytywna postawa świadka w żaden sposób nie może być poczytywana jako okoliczność przemawiająca na korzyść oskarżonego.

Co do zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej względem oskarżonego kary pozbawienia wolności zauważyć należy, że Sąd Rejonowy bardzo dokładnie uzasadnił swoje stanowisko w zakresie wymiaru kary pozbawienia wolności. Oskarżony był już raz karany sędownie za spowodowanie wypadku komunikacyjnego ze skutkiem śmiertelnym, tamten wyrok nie spowodował u oskarżonego zmiany zachowania w zakresie przestrzegania zasad ruchu drogowego. Orzeczona wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności zdaniem Sądu Okręgowego uwzględnia należycie okoliczności przedmiotowe i podmiotowe sprawy i spełni należycie swe cele w sferze prewencji ogólnej jak i szczególnej.

Sąd Okręgowy nie znalazł żadnych podstaw do złagodzenia wymierzonej wobec oskarżonego A. G. (1) kary pozbawienia wolności. Nie może być żadnym usprawiedliwieniem dla zachowania oskarżonego podnoszone przez jego obrońcę okoliczności w postaci podeszłego wieku i schorzenia kręgosłupa. Okoliczności te nie stanowiły przeszkody do popełnienia czynów zabronionych i nie mogą też stanowić okoliczności, które miałyby spowodować obniżenie orzeczonej wobec oskarżonego kary.

Biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności zdarzenia (stopień nietrzeźwości oskarżonego, rozległe i nieodwracalne skutki jego zachowania oraz uprzednią karalność oskarżonego za spowodowanie wypadku komunikacyjnego, w którym dwie osoby poniosły śmierć orzeczona wobec oskarżonego kara łączna 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności może zostać uznana za rażąco łagodną.

Z tych względów z mocy art. 437 § 2 k.p.k. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze i opłatach orzeczono na zasadzie art. 636 § 1 k.p.k. i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 o opłatach w sprawach karnych z późniejszymi zmianami.